

Kvantová duše

05/2023

**Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.**

**Změna vnímání při poškození mozku
„Telepatie“ mezi fotony
Psychická energie
Chcete se probudit do snu? Zkuste sugesci.
Mají zvířata sny?
Sci-fi První psychonaut
Pohádka: Spící princ
Poradna – snová terapie**

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl květnové číslo elektronického časopisu **Kvantová duše**, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možností existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvaré nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

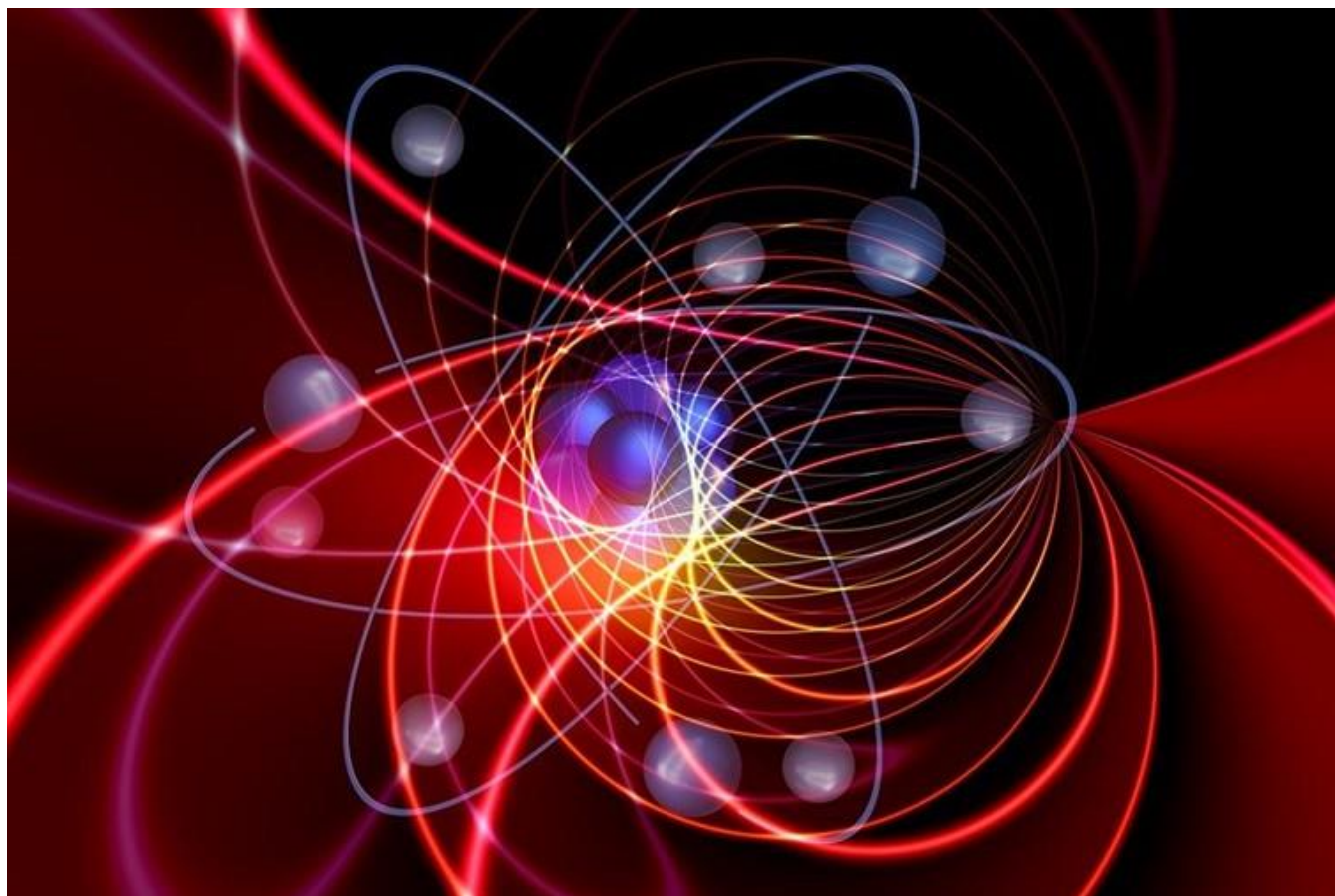
Pokud se rozhodnete přispět do našeho časopisu, budeme rádi.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro květen:

Nejenže je vesmír podivnější, než si myslíme, ale je podivnější, než si dokážeme pomyslet.

Werner Heisenberg

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Změna vnímání při poškození mozku

Ve vážných případech epilepsie, aby se zabránilo rozšiřování záchvatové aktivity z jedné hemisféry na druhou, se provádí chirurgický zákrok, jímž se protne svorové těleso – největší svazek nervových vláken spojující obě mozkové polokoule. Tito pacienti jsou pak postiženi tzv. syndromem rozštěpeného mozku.

Levá hemisféra řídí pohyby pravé poloviny těla a přijímá z ní smyslové vjemy. Pravá hemisféra řídí pohyby levé poloviny těla a přijímá z ní smyslové vjemy. Zrakové vjemy z levých polovin sítnic obou očí (pravá část zorného pole) jdou do levé mozkové hemisféry, a naopak vjemy z pravých polovin sítnic (levá část zorného pole) směřují do pravé hemisféry. Centrum řeči je umístěno v levé polovině mozku.

Lidé s oddělenými hemisférami jsou schopni, při zavřených očích, pojmenovat předmět ve své pravé ruce. Nejsou to ale schopni udělat pro předmět v levé ruce, protože informace jdou do pravé hemisféry, která není svázaná s řečí. Nejsou schopni pojmenovat předmět, jenž se nachází v levé části jejich zorného pole. Je-li jim vložen do jedné ruky nějaký předmět, aniž ho mohou vidět, nedokážou druhou rukou po hmatu najít předmět stejného tvaru mezi jinými předměty. Informace o tvaru není schopna přejít z jedné mozkové hemisféry do druhé.

Je-li promítnut na levou část zorného pole pacienta obrázek a on má následně najít mezi jinými obrázky obrázek, který má s ním souvislost, levá ruka (řízená pravou hemisférou) je schopna jej ukázat. Levá hemisféra, jež obrázek neviděla, netuší, proč ho levá ruka ukázala. Levá ruka jako by získala autonomii na vědomí osoby a ta se může snažit jen si domýšlet, proč ta ruka dělá, to, co dělá.

U některých pacientů s postižením pravé hemisféry mozku se objevuje nezvyklá porucha. Nazývá se neglekt. Osoby s touto poruchou opomíjejí levou část zorného pole a uvědomují si pouze jeho pravou část. Chovají se, jako by levá část okolního prostoru vůbec neexistovala. Jedí jídlo jen z pravé poloviny talíře, jsou schopni číst pouze slova umístěna vpravo nebo jen pravé poloviny slov, muži si holí a ženy si líčí pouze pravou tvář a uvědomují si pouze pravou polovinu světa kolem nich. Pacient si neuvědomuje levou část obrázku, ale je jí schopen prstem správně obtáhnout. Nevnímá dotek na levé straně svého pravého zápěstí, má-li dlaň otočenou směrem nahoru, ale cítí ho, otočí-li dlaň směrem dolů.

Pracuje-li lidský mozek jako počítač, jak by mohl jednou dotek zápěstí necítit a pak zase cítit? Spíše zde dochází k tomu, že obraz okolní reality a těla pacienta v jeho psýché není možno udržet rozvinutý; a to konkrétně vždy jeho levou část. To, že je pacient schopen například obtáhnout obrázek, jehož levou část nevnímá, znamená, že obraz podnětu v psýché existuje, ale není ho možno podržet rozvinutý, aby si ho uvědomil.

Lidé postižení neglektem opomíjejí levou část reality nejen tehdy, když se na něco dívají, ale i když si něco představují nebo si na něco vzpomínají. Neglekt může ovlivnit vnímání reality v blízkosti těla pacienta, ale nemusí ovlivnit vnímání jeho vlastního těla či prostoru ve větší vzdálenosti. Realita v jeho myšlenkách existuje v závislosti na tom, z které strany se na ni dívá fyzicky nebo psychicky. Obraz světa v jeho mysli nezmizel, ale byl zvláště deformován.

Kromě postižení, jako je neglekt či syndrom rozštěpeného mozku, mohou lidé trpět i mnoha jinými poruchami vnímání. Nemusí být schopni vidět barvy, mohou špatně rozlišovat nebo nepoznávat tváře lidí. Některé poruchy v činnosti mozku mohou způsobit poruchy řeči, schopnosti rozumět textu, vyvolat poruchy hybnosti, změnit osobnost postiženého nebo snížit jeho inteligenci. Může také dojít ke ztrátě paměti či schopnosti ukládat informace do paměti.

Nejsou tedy postižení v důsledku poškození mozku důkazem, že člověk žádnou duši nemá, že jeho psychické vjemy a pocity vznikají čistě činností jednotlivých mozkových center a komunikací mezi nimi? Zdá se, že mozek je jen přístroj, který vytváří mysl. Když přestane správně fungovat, pohasne naše mysl jako obraz na vadné televizi.

Jednotlivé hemisféry, i když vypadají symetricky, nevytvářejí každá vlastní vědomí. Přestože hemisféry rozštěpeného mozku spolu nekomunikují, chovají se postižení pacienti i nadále jako jedinci, a ne jako dva různí lidé v jednom těle, jak by se možná mohlo z předchozího zdát. Vědomí lidí se syndromem rozštěpeného mozku zůstává stále jedno, změna jejich vnímání je bez použití speciálních testovacích technik takřka nepostřehnutelná, i když určitá část informací není schopna proniknout do jejich vědomí.

To, že subjekt „nevidí“ část svého zorného pole, i když má zdravé oči, znamená, že jeho psýché svázaná s vědomím byla z této části jeho těla stažena. Jeho levá ruka je přesto schopna ukázat na obrázek či předmět, který má souvislost s tím, co vidí levá část jeho zorného pole. To znamená, že psýché se dá rozdělit stejně jako mozkové hemisféry nebo psýché má kaskádovitou strukturu a informace z pravé hemisféry se nedostanou „výš“.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Nový pohled na lidskou duši a vědomí \(tiskem 2016\)](#)

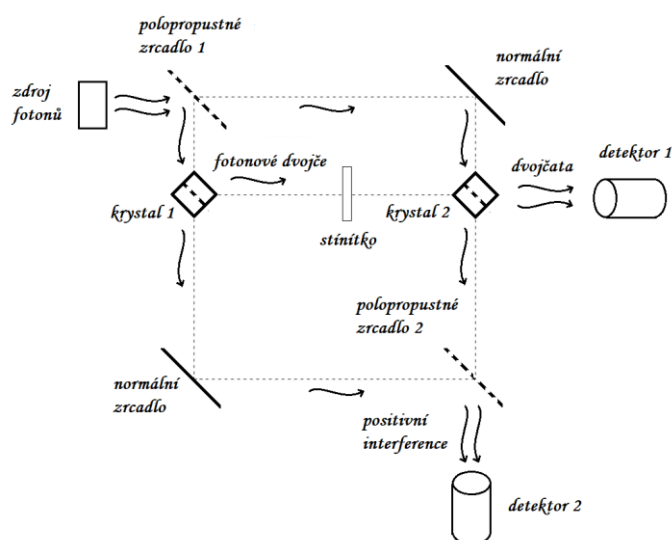
„TELEPATIE“ MEZI FOTONY

Rostislav Szeruda

Myslím, že telepatie existuje a myslím si, že kvantová fyzika nám pomůže pochopit její základní vlastnosti.

Brian David Josephson

Zkusme v minulém díle popsany experiment modifikovat tak, abychom se dopátrali pravdy o pohybu fotonů tím, že zkusíme systém měření přelstít. Vložme do systému měření do dráhy pohybu fotonů dva krystaly, které vytvoří dvojčata procházejících fotonů a pošlou je jiným směrem. Původní foton budou pokračovat aparaturou stejným způsobem na detektor 2, kde vytvářely interferenční obrazec.

Myšlenkou tohoto experimentu je, že nebudeme narušovat pohyb původních fotonů, ale monitorováním jejich dvojčat zjistíme, kterou drahou se aparaturou pohybovaly. Když detektor 1 zaznamená záblesk na krystalu 1, budeme vědět, že foton prošel drahou vlevo, když na krystalu 2, budeme vědět, že prošel drahou vpravo.

Pokud to uděláme, interference zmizí. Když ovšem spojíme dráhy dvojčat původních fotonů do jedné tak, že nebudeme vědět, zda dvojče fotonu bylo vyzářeno z krystalu 1 nebo 2, interference se objeví. Zablokujeme-li dráhu fotonového dvojčete stínítkem, interference zmizí. Původní foton tedy vytvářejí interferenční obraz v závislosti na tom, jakým způsobem sledujeme jejich dvojčata bez toho, aby byly s nimi v jakémkoliv fyzickém kontaktu. Tato zvláštní „telepatie“ mezi fotony nám znemožňuje kvantovou mechaniku přelstít.

Pokud si chceme vynutit, že se foton bude chovat jako vlna, můžeme mu dát do cesty dva hranoly oddělené mezerou menší, než je vlnová délka použitého světla. Tuto mezeru může foton překonat pouze

jako vlna. To mu ovšem nezabrání v tom, aby se na detektoru hned za hranoly choval jako částice.

Fotony i ostatní elementární částice se mohou chovat současně jako vlny i částice. Někdy se proto používá pojem „vlnočástice“ (wavicle). Je náš problém, že tyto „vlnočástice“ vnímáme jako vlnu a jindy jako částici.

Osobně považuji za důvod, proč se nám jeví kvantová fyzika vzdálená našemu chápání to, že elementární částice považujeme za bodové objekty i ve chvíli, kdy nejsou pozorovány. Částice jsou mikroskopickými a lokálními objekty pouze, když jsou pozorovány. Každá částice je vlastně zakřivení pole, které je výrazné v malé oblasti prostoru, ale prochází reálně celým vesmírem. Každá elementární částice je tedy velká jako sám vesmír.

Pokračování příště.

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)
(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Psychická energie

K svému životu potřebujeme nejen fyzickou sílu našich svalů ale i duševní sílu. Intuitivně všichni dobře víme, oč se jedná, ale vysvětlit její podstatu není vůbec jednoduché. Je to jenom abstraktní pojem nebo má fyzickou podstatu?

V evropské tradici existuje pojem životní síla (élan vital, vis vitalis). Ta odlišuje živé od neživého. Je to něco „navíc“, co oživuje fyzikální a chemické procesy a dává vzniknout organickému světu. Hinduisté a jogíni používají pojem *prána* – vitální síla nebo také *kundalini* – hadí síla. Má se jednat o kosmickou energii, jejíž úroveň lze pomocí cvičení zvyšovat, a tak dosáhnout vyšší formy vědomí. Ekvivalent této síly nazývají Číňané *čchi* a Japonci *ki*.

Čchi má být neviditelná síla, která dává tvar, oživuje a řídí živé bytosti. Má to být energie, která proudí všude a prostupuje celý svět. Čchi se neustále mění a má jinovou a jangovou formu, jež by se měly nacházet v harmonické rovnováze. Dojde-li k narušení toku čchi, člověk onemocní. Staří Číňané na této filosofii založili celý svůj systém léčení a dokonce i pravidla pro zdravé bydlení *feng-šuej*. V bojových uměních, jako je kung-fu, aikido či karate se cvičenci učí čchi koncentrovat a efektivně používat pro usměrnění své síly. Mistři bojových umění pak dokáží pomocí této energie provádět těžko uvěřitelné věci.

Psychická síla mimořádně nadaných jedinců má být schopna přenášet informace na velké vzdálenosti, pohybovat bez dotyku předměty nebo i vyvolat jevy podobné strašení (poltergeist). Pro vysvětlení těchto jevů neváhali dokonce někteří vědci navrhnout zavedení zvláštních částic a interakcí, jejichž existenci se však nikdy nepodařilo dokázat.

Existuje tedy nějaká tajemná psychická energie? Možná řadu lidí zklamá, ale domnívám se, že ne. Tvrdím, že jevy fyzického i duševního charakteru mají stejnou podstatu. Není-li možno vytvořit model psýché na základě sil moderní fyzice známých, pak duše nemůže existovat.

Energie, která oživuje psýché, je stejná energie jako energie, která k nám proudí ze Slunce. Fotony vytvářejí obrazy v naší mysli. Naše tělo a mozek se úzkostlivě snaží udržet si teplotu cca 37 °C. Změní-li se vnitřní teplota našeho těla, jako první je tím ovlivněna naše mysl. Stačí 3 °C navíc a blouzníme, stačí 3 °C méně a ztrácíme vědomí.

Při podchlazení organismu čas plyne jakoby zpomaleně, a naopak při horečkách plyne čas zdánlivě rychleji. Zvýšení tělesné teploty vede k zvýšení

schopnosti rozvíjet v mysli subjektu psychické obsahy. Energie, která byla prve maximálně schopna rozvíjet v mysli subjektu slovní pojem je náhle schopna rozvíjet i jeho vizuální obsah.

Odkud tedy duše získává energii? Co pro to musí udělat? Kupodivu vůbec nic. Energie přitéká stále. Dokážeme-li dělat „nic“, energie nás přirozeně naplní. Dělat „nic“ je ale nesmírně těžké. Neustále se totiž v naší mysli rozvíjejí nějaké obrazy, pocity, myšlenky. Stále něco pozorujeme, pozorujeme svět kolem nás i to, co se odehrává uvnitř nás. Stále na něco myslíme. To nám energii ubírá.

Zkuste chvíli na nic nemyslet, nemít v mysli žádnou myšlenku a uvidíte, jak je to těžké. Zkusme najít „mezeru“ mezi svými myšlenkami a rozšířit ji na celou mysl. Jsme-li v duševním klidu, meditujeme-li, jsme naplněni energií. Každá myšlenka, představa nese energii. Čím víc myšlenek, představ, pocitů, emocí, tím víc energie vyzařujeme.

Příjemné, milé pocity, pozitivní myšlenky vedou k uvolnění, energie proudí ale neztrácí se. Negativní myšlenky a pocity naše i jiných lidí nás vysávají. Odchází z nás více energie, než dokážeme přijmout. Produkuje-li velké množství negativních pocitů a myšlenek, odtéká z nás energie jako voda z děravé nádoby. Nezbyvá nám pak dost energie na hlubší tvůrčí myšlenky a vznešenější emoce.

Psýché energii přirozeně přijímá a zase uvolňuje. Naučíme-li se oprostit se na chvíli od svých myšlenek a pocitů a najít vnitřní klid, náhle naše mysl dokáže přejít na vyšší energetické hladiny. Silné ideje pocházejí od lidí, kteří svou mysl dokázali povznést na vyšší úroveň, soustředit se na jednu věc. Lidé, jimž poletuje v mysli spousta malých myšlenek s velkou nikdy nepřijdou.

Silné myšlenky dokáží ovlivňovat svět mnohem více než ty slabé. Chceme-li ovlivnit realitu v náš prospěch, vybrat si s možných historií tu optimální pro nás, změnit svůj osud, dokázat neuvěřitelné věci, potřebujeme k tomu silné myšlenky, velké soustředění, vnitřní klid a ne mysl, kde to hučí slabými myšlenkami bez energie jako v úlu.

Je velmi obtížné zastavit tok našich myšlenek – zvláště těch negativních. Naše mysl stále vydává energii a vyčerpává se. Abychom to byli schopni zastavit, musíme se naučit uvolnit, relaxovat, dodržovat základní duševní hygienu nebo opět načerpat energii spánkem, kdy se psýché „vypne“ a přestane pozorovat – vydávat energii. Psýché získává novou energii samovolně, jen jí v tom nesmíme bránit.

Naše psýché je kvantová struktura, která může skokem měnit svůj kvantový stav. Má-li naše mysl více energie, dokáže vytvářet myšlenky a obrazy, jež mají větší sílu ovlivnit realitu podle našeho přání. To je skutečná síla čchi (síla přání a energie).

LUCIDNÍ SNĚNÍ

Markéta Jurištová

Chcete se probudit do snu? Zkuste sugesci

Proč byste se měli chtít probudit do snu a lucidně snít? V tomto stavu máte jedinečnou možnost se více seznámit s jednou velice důležitou osobou, se sebou samým. Pokud se totiž dokážete probudit do snu, ocitnete se ve snové krajině uvnitř své mysli. Můžete v ní objevovat a zkoumat, testovat, odpočívat, létat nebo obdivovat, jak nádherné scenerie dokáže váš mozek a fantazie vytvořit. Psychologové zjistili, že lidé, kteří lucidně sní, jsou otevřenější k novým zkušenostem, zejména v oblasti fantazie a intelektuální zvědavosti. Více věří ve vlastní schopnosti, lépe najdou v záplavě dat podstatnou informaci a než by se podřídili světu kolem sebe, raději jej sami mění.

A možná, říkám to velice opatrně, je lucidní snění cestou ještě k něčemu jinému...

Techniky, jak se probudit do snu a lucidně snít

V předchozích článcích jsem vám již předložila dvě možnosti, jak vstoupit do snu. Zdůraznila jsem, že nejdůležitější je, vzpomenout si v průběhu snu na svůj záměr a otestovat realitu, a tím zjistit, jestli realita kolem vás je skutečná, nebo snová. Zde uvádím další dvě metody, jak na to.

Další možnou technikou, jak se probudit v průběhu snění, je tak trochu sugescie neboli vytváření mentálních představ před spaním. Někdy se tomu říká pozitivní afirmace. Vzhledem k tomu, že vědomí je pouze podmnožinou nevědomí, je možné vědomým způsobem poslat "zprávu" do nevědomí a oznámit například, že prostě budeme mít lucidní sny.

Před spaním běžte do koupelny k zrcadlu a několikrát za sebou svému odrazu řekněte: " Dnes v noci si ve snu uvědomím, že sním a probudím se tak do snu."

Potom běžte spát a ještě nějakou chvíli si v duchu opakujte tuto sugesci. Můžete zkusit samozřejmě i jiný text.

Těsně před usnutím se soustředte na vizualizaci nějakého příjemného snu a momentu, kdy se probudíte. Například si představte, že se v určitý moment ve vašem snu objeví okřídlený kůň Pegas a vy si proto uvědomíte, že je to jen sen.

Představujte si také, že se ráno s radostí probudíte a budete si zapisovat svůj lucidní sen do deníku. Tuto mentální představu si můžete spojit i s nějakou oslavnou písní (třeba "We Are The champions").

Buddhistická technika probuzení do lucidního snu vychází z meditace. Je to vlastně metoda s pomocí vizualizace svíčky nebo speciálního světla na úrovni krku.

Běžte spát a před spaním proveďte jednoduchou meditaci:

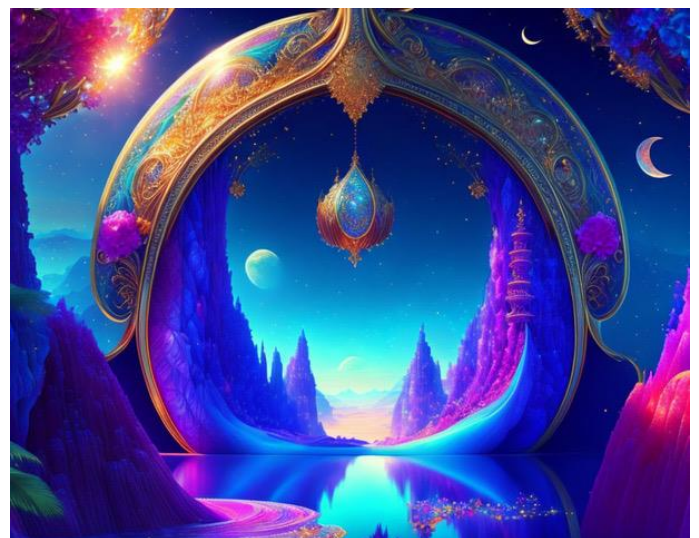
- Soustředte se na dech
- V prostoru před vámi si vizualizujte Buddhu
- Požádejte o Buddhovo vedení
- Vizualizujte si červené světlo vyzařující z lotosu, nebo svíčky, kterou máte v hrdle
- Světlu se v duchu pokloňte a nazvěte jej "světlem Uvědomění"
- Soustředte se na tuto vizualizaci s úmyslem, aby se "světlo Uvědomění" přeneslo do vašeho vědomí ve spánku a vy jste se stali lucidními.
- Poděkujte za Buddhovo vedení

"Některé buddhistické tradice to učí v jiné podobě. Žádají vás, abyste si vizualizovali, že světlo vychází z červeného lotosu na úrovni krku nebo z červeného lotosu s průzračným bílým AH – symbolem vědomí – uprostřed. Jasně vidíte červený lotos s bílým zářícím AH, nebo prostě "A", chcete-li. Opět se na tuto vizualizaci soustředte, až budete usínat s úmyslem stát se bdělými. " Robert Waggoner, autor knih o lucidním snění

Pokračování příště.

Podle knihy: Bílá kniha lucidních snů – Průvodce

www.bilakniha.cz

Ilustrace: Markéta Jurištová a AI

Mají zvířata sny?

Markéta Jurištová

Známý řecký filozof Aristoteles už více než 300 let před naším letopočtem napsal: "Zdá se, že sní nejen muži, ale i koně a psi a volí; ano, ovce a kozy a všichni čtyřnozí tvorové, kteří rodí živá mláďata; a psi projevují své snění štěkáním ve spánku."

Vypadá to, že se Aristoteles nemýlil. Bylo zjištěno, že REM fáze spánku, u které byl prokázán snový doprovod, se vyskytuje u všech suchozemských savců s výjimkou ježury australské. Proč má ježura australská výjimku, nevím, ale zřejmě i kdyby uměla mluvit, o snech by vám toho asi moc neřekla.

Zajímavým výzkumem zvířecích snů se zabývali v 60 letech minulého století dva francouzští vědci, Michel Jouvet a J. F. Delorme. Možná víte, že při spánku máme paralyzované svaly (kromě očních) a proto, když se nám zdá, že třeba běžíme, ve skutečnosti se nehýbeme. Zvířata to mají stejně, proto výše uvedení vědci zablokovali pokusným kočkám část mozkového kmene, který způsobuje spánkovou paralýzu. Kočky pak ve spánku pobíhaly, lovily, chovaly se agresivně, prostě svým chováním předváděly to, co se jim zdálo. Takže díky tomuto výzkumu víme, že zvířata sní o svém běžném životě – o tom co dělají, když jsou vzhůru.

Ale fyzický pohyb není jediným způsobem, jak nahlédnout do snů, a to nejenom zvířecích. Neurologové mají v dnešní době mnoho způsobů, jak zkoumat stav mozku při spánku a snění. Mohou humánně nahlédnout do elektrických a chemických aktivit mozkových buněk u zvířat i lidí, když spí. Matthew Wilson, profesor neurověd na MIT (Massachusetts Institute of Technology), a postgraduální student biologie Kenway Louie trénovali krysy, aby běžely po kruhové dráze. Za odměnu pak krysy dostaly jídlo.

Vědci sledovali mozkovou aktivitu zvířat během úkolu a ve spánku. Zatímco zvíře běhalo, jeho mozek vytvořil charakteristický vzorec aktivních neuronů v hipokampu, což je oblast mozku, o které je známo, že se podílí na tvorbě a kódování vzpomínek. Oba vědci poté zkoumali více než 40 zaznamenaných REM epizod krysího spánku. Asi na polovině těchto záznamů našli jedinečný podpis mozkové činnosti, který byl vytvořen při běhu zvířete. Korelace byla tak blízko, že vědci mohli zrekonstruovat, kde by spící zvíře bylo v bludišti, kdyby bylo vzhůru a také, jestli zvíře sní o tom, že běží nebo stojí na místě. Tyto vzpomínky byly přehrávány přibližně stejnou rychlostí, jakou je krysy zažívaly, když byly vzhůru.

Biologové z Chicagské univerzity Amish Dave a Daniel Margoliash se podívali do mozků pěnkav a objevili něco podobného. Tito ptáci se nerodí s melodiemi svých písní uloženými v mozku, své

písně se musí naučit. Bylo zjištěno, že když jsou pěnkavy vzhůru, zapojují se při zpěvu konkrétních not určité neurony v části jejich předního mozku. Vědci tak mohli určit, na základě vzorce zapojených neuronů (zapojení neuronů je viditelné na EEG), která nota byla zpívána a zrekonstruovat tak celou skladbu od začátku do konce. Později, když ptáci spali, se Dave a Margoliash znovu podívali na elektrickou aktivitu v této části jejich mozku. Zapojení neuronů nebylo úplně náhodné, neurony se aktivovaly popořadě, jako by pták slyšitelně zpíval píseň, notu za notou. Dalo by se říci, že pěnkavy cvičily své písně, zatímco spaly.

"Evoluční perspektiva naznačuje, že sny plní obecnou funkci napříč druhy a nevznikly jen z nějakého specifického lidského důvodu. Zároveň mohou vyvinuté charakteristiky snů u různých druhů souviset s dalšími aspekty biologie daného druhu, zejména s tím, jak vnímá svět. Naše vlastní sny mohou mít dokonce zvláštní rysy, které je odlišují od snů jiných savců, což by mohlo souviset s kognitivními schopnostmi, ale rozdíl v našich snech ve srovnání se sny jiných savců jsou pravděpodobně malé. Bez ohledu na percepční obsah zvířecích snů bychom měli očekávat, že průběh zážitků ve snech všech zvířat je stejně chaotický (a někdy se opakuje) jako v našich vlastních snech. Pokud tomu tak je, můžeme se jen dohadovat, jak si tyto podivné zážitky vykládají po probuzení. Možná jsou stejně zmatená a fascinovaná jako my."

Daniel Graham Ph.D., *Psychology Today*, 2022

Třeba se jednou se svými zvířecími mazlíčky naučíme komunikovat tak dobře, že nám řeknou, o čem se jim zdá, a jestli ví, že se jim to jen zdá.

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

11. Setkání s mimozemšťanem

Než profesor přišel, měl jsem poprvé za celou dobu, co jsem tu byl, sen. Zdálo se mi, že mám zas tělo. Běžel jsem po trávě. Byla nádherně zelená. Viděl jsem jednotlivé stvolý trávy jasně a v sytých barvách. Pochopil jsem, že sním. Odrazil jsem se od země a letěl jsem jako pták vzhůru do nebes. Byl jsem opojený rychlým letem. Cítil jsem v těle lehké příjemné mravenčení. Vystoupal jsem tak vysoko, jak to jenom šlo. Pak jsem se vrhl dolů jako stíhač útočící na svůj cíl. Těsně nad zemí jsem svůj střemhlavý let vyrovnal. Uviděl jsem na louce pod sebou kráčet doktorku Martinu. Neměla již na sobě sterilní bílý plášť ale lehké letní šaty, které dávaly vyniknout její pěkné postavě. Přistál jsem kousek před ní. Jak mě spatřila, ve tváři se jí objevil úsměv a rozběhla se proti mně. Padli jsme si do náručí...

„Rád vás vidím,“ probral mě ze snění Yamamoto.

„Já vás ne,“ ujasnil jsem mu náš vzájemný vztah.

„To nevádí. Hlavně, že uděláte to, co máte,“ ujistil mě chladně, že mu nevádí, když nepatřím do jeho fanklubu.

„Co máte dneska se mnou v plánu?“ zkusil jsem být věcný.

„Co byste řekl na blízká setkání třetího druhu?“ zeptal se. „Nebo snad blízká setkání čtvrtého druhu?“

„Chcete, abych se setkal s tím vaším nepozemšťanem?“

„Ano, správně! Těšíte se?“

„Co, když mi ublíží?“ napadlo mě.

„Myslíte, že je to možné? Jak byste si mohli ublížit v této formě?“

„To je asi pravda. Co, když se ale zmocní mé mysli?“

„Bídně zahynete a lidstvo nejspíš s vámi,“ pousmál se. Viděl jsem, že toto riziko je ochoten za mě přijmout,

„Jak to uděláme?“

„Stejně, jako jste cestoval mezi Mozkem L01 a L02. Prostě vás přesuneme do Mozku L03. Necháme vás tam na poprvé pár sekund a pak vás pošleme zpět a vy nám řeknete, co je ta bytost zač.“

„To myslíte vážně?“ měl jsem pochybnosti o jeho plánu.

„Ano,“ zmáčknu něco ve svém počítači a světelný záblesk mě bez ohledu na mé přání, přenesl do Mozku L03.

„Ahoj!“ nenapadlo mě říct nic lepšího. „Přicházím v míru!“ dodal jsem rychle. Nebyla to však slova jen myšlenka.

„Ahoj!“ zaznělo mi hlavě nebo bych si to alespoň myslel, kdybych nějakou měl. Bylo to jako odraz – rezonance mého pozdravu.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se.

„Jsem to, co ty, jen odjinud,“ rozvinula se mi v hlavě slova, jako by vyskočila z nějaké knížky.

„Rozumíš mi?“

„Rozumíme si. Jen já myslím ve svých slovech a ty ve svých.“

„Jsi také mrtvý?“ napadlo mě.

„Nerozumím ti,“ odpověděl. „Co je to být mrtvý?“ Odmlčel se na chvíli a pak, jako by zkoumal mé představy spojené s tímto slovem, dodal: „Aha, už rozumím. Dávný zvyk... Ztotožňujete se doposud se svým tělem.“

„Máš ještě tělo?“ přeformuloval jsem otázku.

„Daleko odsud,“ pocítil jsem v jeho myšlence zvláštní smutek.

„Já nemám tělo,“ zastesklo se mi po bývalé formě bytí.

„To je mi líto,“ projevilo cosi jako soucit. „Najdeš si jiné...“

„Obávám se, že to není jisté...“

„Jsi zajatec? Jsi uvězněn v tomto vězení jako já?“ zajímalo ho.

„Ano, jsem vězeň jako ty,“ povzdychнул jsem si. „Máš jméno?“

„Ghor,“ ozval se ve mně divný zvuk, který nejvíc připomínal toto slovo, i když mi nedávalo smysl.

„Petr,“ řekl jsem. I on měl potíže přiřadit k mému jménu, slovo či zvuk, který by mu dával smysl.

„Nemusí vědět, že dokážeme komunikovat,“ řekl mi.

„Souhlasím,“ odpověděl jsem. „Musíme vymyslet, jak se navzájem osvobodit.“

„Posádka?“ zeptal se mě.

„Nerozumím,“ pochopil jsem, že se mi vybavilo nesprávné slovo.

„Přátelé?“ zopakoval mi svůj návrh.

„Ano, přátelé!“ souhlasil jsem. „Musím ti,“ nestačil jsem domyslet, co jsem měl na mysli. Jako bych byl přivázan k napjaté gumě, něco mě strhlo zpět do Mozku L01. To profesor usoudil, že jsem si s tím nepozemšťanem povídal už dost dlouho.

„Tak co, líbil se vám?“ oslovil mě profesor ironicky, když jsem se ocitl zase ve svém Mozku.

„Líbil? Neviděl jsem ho. Jen jsem ho vnímal,“ odpověděl jsem.

„Zjistil jste něco?“ přešel profesor do věcného tónu.

„Komunikace s ním je obtížná,“ zalhal jsem. „To jistě chápete.“

„Ale možná...“ usoudil z mého zaváhání.

„Ano,“ připustil jsem, protože jsem se chtěl za Ghorem ještě vrátit.

„Jaké informace, myslíte, by nám mohl poskytnout?“ probudil se v profesorovi zřejmý zájem.

„Nevím, snad o fyzice, kosmickém cestování, o tom, proč navštěvují naši planetu, co tady chtějí...“ vymýšlel jsem si páte přes deváté. Tušil jsem, že Ghor určitě neměl v úmyslu navštívit Zemi a určitě se neměl v úmyslu nechat tady uvěznit. Jeho kamarádi určitě nepoletují kolem této planety v létajících talířích. Potřeboval jsem jen profesora zaujmout – chytit ho na udičku a pak pomalu přitáhnou.

„Byl jste vojenský poradce, specialista na zbraně, dokázal byste mi něco zjistit o jejich zbraních?“ přímo jsem viděl vzrušení v jeho očích.

„Nevím,“ dělal jsem drahoty. „To by zabralo čas a musím se přece připravovat na svou misi.“

„To nechte na mně!“ odsekl profesor a zamyšleně opustil místnost.

Od toho dne jsem se nejen připravoval na svou misi, ale pravidelně jsem i navštěvoval svého nového přítele.

12. Procházka cizí duší

„Kolik je obydlených světů?“ zeptal jsem se Ghora.

„Jen pár,“ odpověděl mi.

„Jeden americký astronom jménem Drake vymyslel rovnici pro odhad počtu komunikace schopných civilizací ve vesmíru. Dopočítal se k číslu deset, ale mnozí vědci si myslí, že jsou jich milióny.“

„To je blbost,“ cítil jsem pobavený úsměv Ghora. „Pro celý vesmír stačí jedna. Víc, jak tři nemá smysl.“

„Jak to?“

„Aby existoval vesmír, stačí ti jeden pozorovatel.“

„Tomu nerozumím,“ i bez tváře jsem se tvářil zřejmě hloupě.

„Pusť mě do své mysli, ať vím, co víš,“ projevil Ghor zájem o mé vědomosti.

„To se dá?“

„Ano, ale není to příjemné ani slušné,“ řekl mi.

„A já pak budu taky vědět to, co ty?“ byl jsem zvědavý.

„Ano, ale nejspíš spoustu věcí nepochopíš, a proto je hned zase zapomeš.“

„To nevádí,“ souhlasil jsem s výměnou informací. Neměl jsem co ztratit, ale mohl jsem jen získat.

Pak se to stalo. Bylo to, jako by mě něco posedlo. Něco prošlo skrz mne. Nebyla to ale žádná temná

bytost jako z hororu, jak by někdo mohl čekat. Naopak jsem měl pocit, jako bych si vzal nějakou silnou halucinogenní drogu.

Měl jsem pocit, že jsem se ocitl úplně na jiné planetě. Pokud se, říká, že člověku ve chvíli smrti proběhne před očima celý život, tak mě se to právě stalo. Nebyl to ale život můj ale Ghora. Spatřil jsem svět, z něhož přišel. Ta planeta se podobala Zemi. Byla ale ještě krásnější a mnohem čistější. Byla jako Země, kdyby ji člověk nedevastoval.

Překvapilo mě, že i když byla od Země tak daleko, žili na ni tvorové podobní lidem a zvířata podobná zvířatům tady na Zemi. Nežili tam žádní inteligentní dinosauři, hlavonožci nebo hmyzáci, ale krásné humanoidní bytosti. Měli podobné zvyky a chování, pouze agresivity a násilí bylo mezi nimi mnohem méně.

Planeta byla osvětlená jen trochu jasnějším Sluncem, než bylo to naše. Byla trochu teplejší, ale to životu na ní spíše svědčilo bez toho, aby se její obyvatelé báli globálního oteplování jako my zde na Zemi. Měla dva měsíce, jež projasňovaly noci a zvláštním způsobem ovlivňovaly vlnění na jejich oceánech a mořích.

Najednou jsem tu podobnost pochopil. Oni byli my a my jsme byli oni. Jejich duše však byly starší než ty naše. Lidská duše musela projít určitým vývojem a dospět k určité úrovni poznání a vědomí, aby se tam mohla narodit. Občas se někdo od nich narodil u nás na Zemi, aby nás jako lidstvo pozvedl. Byli to avataři, pozemské vtělení vyšších duchovních bytostí z jejich světa a možná nejen jejich.

Z rozjímání mě vytrhl Ghorův smích. Smál se přímo uvnitř mé duše. Bylo to, jako bych se smál sám, ale tak nějak nuceně. Dosud jsem si myslel, že smích je zvláštní pohyb bránice. Teď jsem si uvědomil, že je to něco, k čemu bránici vůbec nepotřebujeme. Bylo to spíše jako pohyb – jiskření mezi dvěma či více energetickými hladinami. Uvědomil jsem si také, že od té doby, co jsem tady, jsem se nesmál, a možná i dost dlouho předtím, než jsem přišel o své tělo.

„Proč se směješ?“ zeptal jsem se. „Mně se směješ?“

„Promiň, kamaráde, probíral jsem se tvým životem, a zrovna jsem tě viděl, jak se snažíš balit ty vaše holky. Vaše namlouvací rituály jsou prostě k popukání.“

„My žádné namlouvací rituály nemáme,“ odpořoval jsem.

„Tak, tím hůř,“ smál se mi přímo uvnitř mě.

„Jak to, že já jsem žádné tvoje namlouvací rituály neviděl?“ zlobil jsem se. Rád bych mu tu jeho škodolibost vrátil. V duchu jsem byl ale zvědavý na to, jak to dělají mimozemšťané.

„Nemusíš se otvírat úplně,“ poradil mi. „Některé věci o sobě vědět nemusíme.“

„To mi říkáš až teď?“ zlobil jsem se, že ví o mě víc, než bych si přál. Opravdu mi to se ženskými nikdy moc nešlo. Možná jsem byl občas nešika, občas jsem byl asi i k smíchu, ale nikdo o tom nevěděl. Teď ale o tom ví celý vesmír, tedy, pokud to někde tam u nich na mě vykecá.“

„Pro tuto chvíli stačí,“ řekl Ghor a opět jsme byli jen sami sebou.

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

(Ilustrace: Petr Vyoral)

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

11. V Aragonském království

Princ měl pocit, že usnul a že se mu zdá sen, protože se přenesl do říše, kde byly skvostné hrady, města, moře, poušť, hory a rostly tam i podivné stromy – palmy, které znal jen z knih. Měl pocit, že se ocitnul v ráji. Spatřil před sebou velké město, jemuž dominoval velkolepý královský hrad. Brána města se otevřela a z ní vyjelo vojsko v plné zbroji. V jeho čele jel sám vládce této země – mocný aragonský král.

Richard pochopil, že to, co vidí, není sen. Aragonský král mířil do pouště, aby se tam utkal se zhoubou, která hrozila jeho zemi a jeho dceři, aby se postavil tváří v tvář hroznému drakovi, jenž se měl každým okamžikem probudit v pouštních horách. Princezna Abigail měla totiž právě dnes oslavit své osmnácté narozeniny.

„Aragonský král bere tu pohádku nějak vážně,“ pomyslel si princ, když se náhle země otrásla a z hor na obzoru se ozvalo temné zaburácení. Králova tvář se zachmuřila a jeho vojáci trochu zbledli. Bylo něco jiného postavit se cizímu vojsku než neznámé nadpozemské síle, která v jejich představách byla ještě zlověstnější než všichni démoni z jejich pohádek.

„Připravte se k boji!“ zavelel aragonský král, když přivedl své vojáky do podhůří vysokých, nepřístupných hor daleko od hradeb města, které chtěl ochránit od zkázy. Na jeho pokyn vojáci rozmístili katapulty a balisty, střelci srovnali své šiky a vojáci s dlouhými kopími se rozestavili tak, aby odrazili přímý útok draka na jejich pozice. V záloze byli připraveni jezdci a vojáci elitní gardy obstoupili krále, aby ho v případě potřeby ochránili i vlastními těly.

„Huááh,“ ozval se z hor strašný dračí řev. Netrvalo dlouho a na obzoru se objevila malá tečka. Rychle se zvětšovala, až nabyla rozměrů obrovského draka. Jeho hlava vypadala jako kombinace zákeřné hadí hlavy s hlavou pravěkého dravce. Měl velké oči a nad širokými nozdrami se tyčil roh schopný propíchnout i koně. Měl dlouhý krk a ještě delší ocas. Jeho tělo bylo pokryté šupinami. Byl zřejmě schopen se pohybovat po zemi, ve vzduchu i ve vodě.

„Myslel jsem, že bude větší,“ pomyslel si princ, který očekával, že spatří monstrum nad monstry. „Vypadá sice dost děsivě, žádný muž by

sám proti němu neměl šanci, ale statečná armáda aragonského krále by si s ním měla poradit.“

Velitelé ani vojáci aragonské armády prozatím opravdu nevypadali, že by se draka, ať by byl sebevětší a sebehroznější, zalekli. Tisíce hrotů ostrých šípů z luků i velkých balist zacílilo k obloze ve směru, odkud drak přilétal. Vojáci čekali na povel ke střelbě a v duchu se modlili ke všem svým svatým.

„Připravte se! Palte!!!“ zvolal král.

„Pal! Pal! Pal!“ předávali velitelé jeho rozkaz dál svým vojákům. Tisíce tětív zadrnčelo a ostré šipy zamířily k obloze draku vstříc, právě když se střemhlav spustil z oblohy dolů proti královo vojsku.

Zdálo se, že mrak šípů se neodvratně blíží ke svému cíli, ale drak v poslední chvíli mocně máchl křídly a jeho střemhlavý let se prudce zastavil a on velmi rychle opět začal nabírat výšku. Bylo to jen o vlásek, že neskončil prostřílený záplavou šípů a střel, které mu letěly vstříc.

„Haá! Haá!“ volali vojáci na zemi vítězně, když viděli, že se jich drak zalekl a na chvíli svůj útok přerušil.

„Nabijet! Připravte se k boji!“ zavelel opět aragonský král. Věděl, že vítězství nebude tak snadné dosáhnout.

Měl pravdu. Drak se sice na chvíli vzdálil z dosahu jejich střel, ale to neznamenal, že se rozhodl už dál nebojovat. Opět zamířil jak střela k zemi a z tlamy mu tentokrát šlehal hrozný plamen. To ale zřejmě nebylo to nejhorší. Princ viděl něco, co běžní smrtelníci dole na zemi vidět nemohli. Kolem draka se vytvořilo něco jako temnota, a když drak šlehl plamenem proti královo vojsku, temnota zamířila také tím směrem.

Vojáci stáli pevně rozkročení, připraveni opět vyslat smrtící salvu šípů proti nebi. Plamen šlehající z dračí tlamy vypadal sice hrozně, ale prozatím je nemohl ohrozit. Věděli, že dříve, než drak přiletí dostatečně blízko, aby je mohl spálit na prach, vyletí proti němu jejich šipy a zastaví ho stejně jako před chvílí. Netušili ale, že dračí síla není v tom, co je vidět, ale právě v tom, co není. Temný oblak překryl královo vojsko, jež o jeho existenci nemělo nejmenší tušení. Ta temnota byla živá a děsivá. Skrývalo se v ní tisíce démonu noci připravených zaútočit a přemoci královo vojsko strachem, který dřímá někde v koutku duše každého vojáka.

„Ó Bože!“ ozvalo se náhle zoufalé volání z úst stovek vojáků, kteří z ničeho nic byli vystaveni hrůze, jakou nebyli schopni pochopit. Zmocnilo se jich zvláštní mámení smyslů, které zcela změnilo jejich vnímání skutečnosti. Někteří uslyšeli

podivné hlasy znějící všude kolem nich, jež se jim vysmívaly a zastrašovaly je. Jiní dokonce viděli, jak se kolem nich míhají podivné stíny a postavy, které připomínaly džiny a démony z bájí. Nebylo divu, že strach a hrůza naplnily jejich mysli a srdce.

Jak tma pronikala vojskem aragonského krále, vojáci odhazovali plni děsu své zbraně a snažili se utéct nebo naopak jimi divoce máchali kolem sebe a stříleli na všechny strany, jako by se snažili přemoci neviditelného nepřítele, ale přitom jen zraňovali své druhy a ještě zvyšovali všeobecnou paniku. Když princ viděl ten chaos a zmatek, pochopil, proč, dle legendy, nemůže draka porazit žádné vojsko. Strach a temná energie, kterou drak šířil, způsobovaly, že sebesilnější a sebestatečnější vojsko porazilo samo sebe.

Drak se ještě jednou vznesl, aby se vyhnul zbytku šípů a střel, které přece jen na něho ještě směřovaly, a pak se spustil z oblohy střemhlav dolů, aby dokončil dílo zkázy, které dole na zemi působila jeho temná síla. Tentokrát se jeho útok nesetkal už s žádným odporem. Vojáci neuspořádaně pobíhali ve snaze utéct před drakem i svými pomatenými druhy. Plamen šlehající z drakovy tlamy a jeho divý řev dílo zkázy dovršovaly.

Jen králova garda, složená z nejudatnějších mužů ještě stála v obranném postavení. Vojáci se snažili svými těly ochránit krále před vším, co by ho mohlo ohrozit. Princ si všiml, že temnota nebyla v prostoru, kde stála králova garda, tak silná, jako by ze skupiny mužů kolem krále vyzařovalo slabé světýlko šířící se od muže k muži, které temnotu rozptylovalo a zeslabovalo její moc nad myslí a srdcem poslední hrstky statečných.

„Pomoz jim ochránit krále,“ uslyšel princ najednou hlas, který patřil jeho průvodkyni ve světě duchů.

„Rád bych, ale nemám své tělo,“ odpověděl princ. Jako nehmotný duch se cítil zcela bezmocným pozorovatelem.

„To nevádí. Pomoz jeho mužům posílit ty zbytky světla, které je chrání.“

„Jak to mám udělat?“ nechápal princ.

„Představ si, že z tebe to světlo vyzařuje. Soustřed' se na něj. Nechej ho sebou volně procházet. Ty jsi jen čocka, která ho soustřeďuje. Jeho síla tě prostupuje a chrání. Obklopuje tě jako zlaté vejce. To je tvým štítem proti temnotě a zlým silám. Spoj svou energii s energií těch statečných mužů. Pomoz jim vytvořit světelný štít proti temnotě a věz, že oni dokážou svého krále ochránit.“

Princ udělal, jak mu jeho průvodkyně řekla. V mžiku se ocitl uprostřed poslední hrstky mužů chránících krále. Cítil strach vkrádající se do jejich

srdcí při pohledu na zbytek dříve silné armády, která byla nyní v troskách a rozkladu. Snažil se soustředit na světlo v sobě i skomírající zbytky světla v srdcích posledních obránců. Chvilí se bál, že to nedokáže. Přes jeho úsilí se zdálo, že temnota obklopující draka, který se k nim blížil ve své mohutnosti a temné zlověstnosti, sfoukne poslední plamínky odvahy obránců a drak je pak již snadno porazí.

Richard překonal své obavy a soustředil se na malý zdroj světla uvnitř své duše. Představil si, že se zvětšuje a postupně ho, jako by rozdmýchával. Nechal ho proudit skrze sebe nahoru do prostoru kolem. Cítil, jak síla, která z něj vystupuje, se zároveň do něj vrací vytvářejíc kolem něj cosi jako silové kruhy. Zdroj světla, který byl zpočátku velký pouze jako špendlíková hlavička, se zvětšil na velikost míče, pak obřího zlatého vejce, které ho obklopovalo, a nakonec se spojil s uhasínajícími plamínky odvahy okolních mužů a obklopil královu gardu jako ochranný světelný štít.

Muži královy gardy ani král sám neviděli světelné pole, které je nyní chránilo. Pocítili ale zvláštní příliv klidu a odvahy, jež jim umožnil postavit se proti blížící se bestii. Kopí obránců v první řadě se pevně zapřela do země a jejich hroty zamířily proti drakovi. Muži za nimi vytasili své dlouhé meče a připravili se na poslední boj. Zpoza jejich zad vylétl do vzduchu roj šípů a kopí. Drak zařval, protože ho několik z nich zasáhlo. Plivl plamenem proti první řadě obránců, ale proud ohně se zastavil na jejich velkých štítech.

Sotva plamen zmizel, zpoza štítů vyskočilo několik mužů a kopími a meči neohroženě na draka zaútočilo. Jednoho či dva drak jako pířko odhodil svými obrovskými pařáty, ale další muž do něj zarazil své kopí a jiný ho s divokým výkřikem sekl do křídla mečem. Drak strnul, jako by nechápal, jak mu mohou ti lidští červi vzdorovat. Mezitím se mu z boku do šíje bolestivě zabodlo další kopí a z úst útočníků se ozval děsivý bojový ryk, protože viděli, že drak není nezranitelný a že ho mohou jejich paže a zbraně porazit.

Vojáci, kteří do této chvíle v panice odhazovali své zbraně a prchali, se zastavili a viděli, jak jejich druzi statečně, a dokonce i úspěšně drakovi čelí. Jako by se temnota náhle rozptýlila, odvaha do jejich srdcí se navrátila a bojovníci se opět chápali svých zbraní a nakaženi vírou ve vítězství se vraceli na bojiště a s děsivým řevem hnali se proti drakovi.

Richard viděl, že temnota, která dosud draka chránila, je potrhaná jako mraky, přes něž prosvítá po bouřce slunce. Rozplývala se poražena světlem, které princ pomohl zažehnout v srdcích králových mužů. Bez síly temnoty byl drak sice stále silným

ale ne neporazitelným monstrem. I když kolem sebe zlostně šlehal plamenem, sekal drápy a zuřivě

mlátil ocasem, nedokázal již statečným bojovníkům zabránit, aby ho svými zbraněmi nezasahovali.

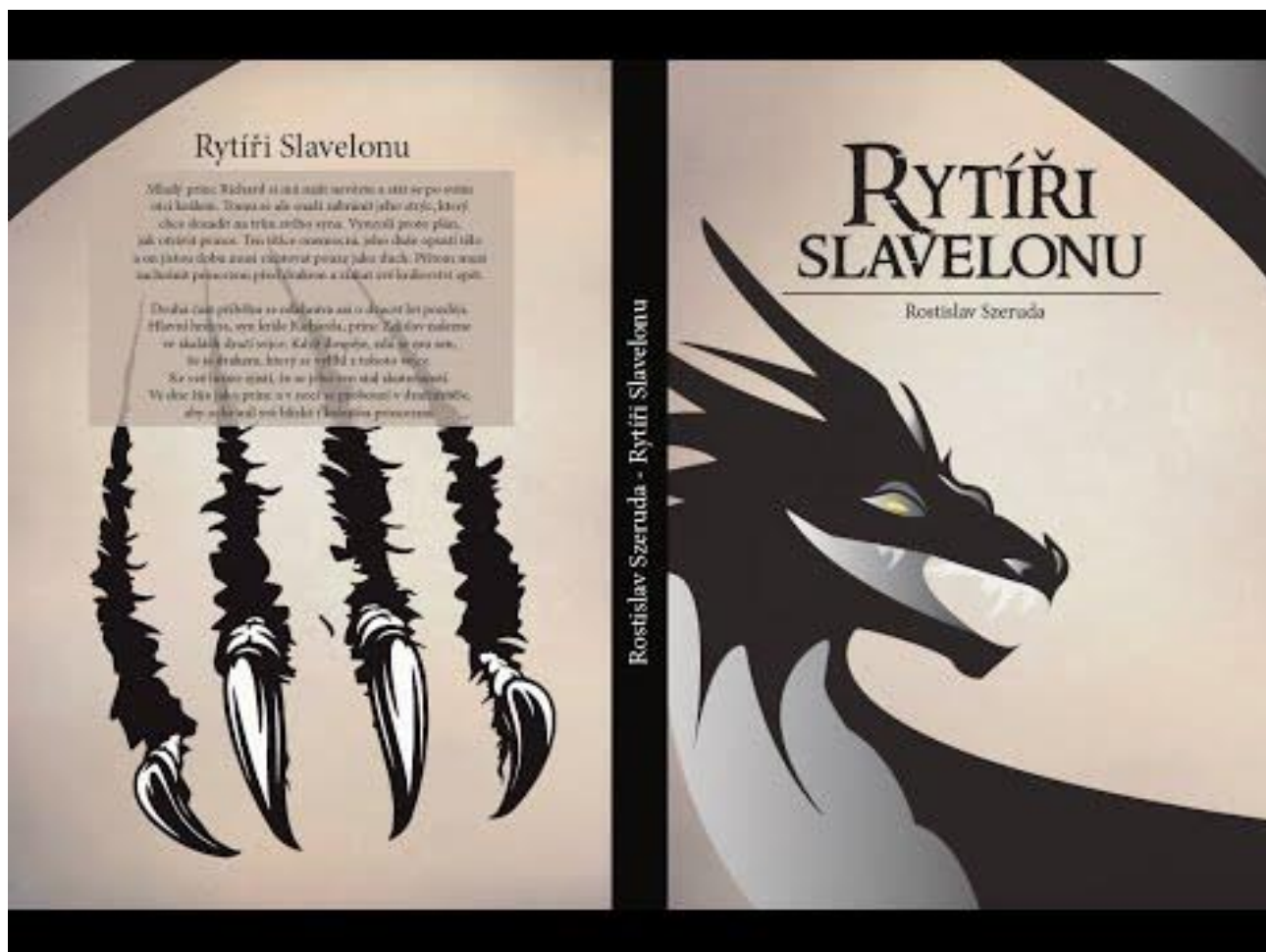
Drak mocně máchl křídly a vznesl se těžce do vzduchu. Setřásl ze sebe muže, kteří se ho ještě snažili zadržet a uštědřit mu smrtící ránu. Když už ho nemohly zasáhnout meče a kopí pěšáků, zamířily na draka luky střelců a z jejich tětív vylétly spršky šípů trhající bestii křídla. Drak krvácel a nechybělo mnoho, a zřítíl by se na zem, kde by ho pomstychtiví muži jistě bez milosti dorazili. Nakonec se mu přece jen podařilo uletět. K zemi se jako kámen zřítíl až v bezpečí, uprostřed vysokých skalnatých hor.

„Nenechte ho uniknout!“ velel král v zápalu bitvy, ale když viděl, kolik jeho vojáků je zraněných a mrtvých, pochopil, že to není možné. „Doufám, že ta potvora chčípne sama,“ ulevil si a přidal se k vítěznému pokřiku svých bojovníků, kteří poprvé v historii země porazili tak hroznou a krvelačnou bestii a zahnali ji na útěk.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

Ilustrace: Václav Ráž

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení.

I když si někdy můžete myslet, že vaše sny jsou nesmyslné, hloupé, někdy i obtěžující, nebo bolestivé, domnívám se, že VŽDY jsou sny právě takové, jaké mají být. Proč si to myslím? Protože je režiruje nevědomí a nevědomí je příroda. Znáte snad lepšího režiséra?

Napište mi děj svého snu, může být i v sérii. Popište své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek, pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste jen zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Sen o jablku

"Byla jsem v práci a něco psala na počítači. Napadlo mě, že se mi to možná jen zdá a začala jsem testovat realitu. Nechtěla jsem být moc nápádná (co kdyby to náhodou nebyl sen, že?), tak jsem jen opatrně zkoušela, jestli moje ruce nevykazují nějakou bizarní změnu. Moc mi to nešlo, proto jsem se ještě podívala, co mám na sobě oblečeného. Bylo to náhle jasné. Tak příšernou halenku bych si na sebe NIKDY nevzala! Vstala jsem od stolu a všem jsem oznámila že odcházím, protože se mi to jen zdá. Pak se obraz změnil a já jsem byla na ulici u nějakého obchodáku, kolem byla spousta lidí. Podívala jsem se na oblohu a tam byla kosmická loď. Ne nějaké UFO, ale prostě taková normální, klasická raketa. Upozornila jsem na ni ostatní. Najednou byl okolo mě dav lidí a dívali jsme se vzhůru. Kosmická loď začala měnit směr a místo stoupání začala klesat. Letěla přímo na nás, ale vůbec jsem se nebála, protože to najednou vypadalo, že je to jen model lodi a ne skutečná loď. Lidé okolo se ho snažili chytit, ale on mířil ke mně. Dav se rozestoupil a mě se do natažených rukou pomalu sneslo zelenožluté jablko, ve které se ta kosmická loď proměnila." MJ

Tento sen byl poměrně krátký, a tak jsem se rozhodla, že nabídnu svým čtenářům (již dříve), aby zkusili sami analyzovat co asi nevědomí tímto snem chce říct, nebo vzkázat.

Dostala jsem několik typů, z nichž vybírám ten, který se mi zdál ohledně symboliky nejpravděpodobnější.

„Myslím, že v tom snu jde hlavně o to jablíčko. Jablko je symbol poznání, symbol života. Je krásné poselství už to, že lidi kolem vás, jak popisujete, chtěli tu loď (jablíčko poznání) chytit, ale když něco moc chceš tak to většinou nedostaneš. Vy jste se nebála a vyčkávala. Dívali jste se vzhůru do oblak (do nekonečna).“ Karolína

Za nějakou dobu jsem měla další sen, který opět skončil jako lucidní. Následující "sen – nesen" ještě souvisí s fenoménem skryté inteligence (což je pravděpodobně kolektivní nevědomí), znamená to, že jsem požádala snový prostor o vizi na určité téma. Tímto tématem byla vlastně otázka. Tentokrát bych zkusila o analýzu požádat vás. Co myslíte? Co nevědomí-příroda-bůh chtěli touto snovou vizí říci? Která kniha je ve Vesmíru nejdůležitější?

Nejdůležitější kniha ve Vesmíru

"Dávat otázky okolnímu prostoru v lucidních snech je (aspoň pro mě) návykové. Nedávno jsem se zase probudila do snu a ani nepoužila kontrolu reality. V průběhu děje jsem si totiž uvědomila, že sním, a to bez stínu pochybnosti. Přiznám se, že s velkou úlevou, protože to nebyl pozitivní sen. Okolním snovým postavám jsem tedy vítězoslavně oznámila, ať si laskavě uvědomí, že už jsem vzhůru, a dají mi pokoj.

Potom jsem začala levitovat v pozici lotosového květu. Dostala jsem se takto do podkroví nějakého starého domu, kde byla knihovna. Napadlo mě, že toho využiji a požádala jsem snový prostor (nevědomí), aby mi dal vědět, která kniha je ve Vesmíru nejdůležitější. Nestalo se nic, a proto jsem ještě několikrát zvolala: "Dej mi, prosím, zname-ní!" Měla jsem ještě chvíli pocit, že se nic neděje, ale periferně jsem zaznamenala pohyb na pravé straně knihovny. Jako by se jedna kniha začala pohybovat. Když jsem se podívala pozorně, zjistila jsem, že hřbet jedné velice staré knihy začal opadávat a už téměř není čitelný. Než se kniha úplně rozpadla, stihla jsem si všimnout, že to byla sbírka básniček od Josefa Václava Sládka "Zlaté slunce, bílý den", pamatuji se, že ji měla doma moje babička. Četla mi z ní, když jsem byla úplně malá." MJ

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

quantum.psyche@seznam.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)

<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>

<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>

<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>

<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

